

at sige, at hun havde glædet sig til at træffe ham. Skønt hun lige var kommen hjem fra en Italiensrejse og han selv skulde afsted til Paris, talte de næsten udelukkende om Storeholt. Dog var det åbenbart ikke alt fra den Tid, hun brød sig om at mindes. Den viltre lille Havfrueunge var bleven til en ligevægtig ung Dame med de korrekteste Grundsætninger, kunde i det højeste spores i de brune Øjnes sødt betagende Smil og så i denne frimodige Udtryksmåde, der gjorde hende så henrivende i Samtale men også så farlig, fordi den vildledte Folk, der ikke kendte hende.

Endogså efter Bordet blev de siddende sammen, hvad der vakte nogen Opmærksomhed rundt omkring, hvor unge og gamle Herre stod og trippede af Utålmodighed for at komme til. Allerede ved dette første Møde fik deres Underholdning en så fortrolig Karakter, at hun — omend for Spøg — spurgte ham tilråds med Hensyn til sin Fremtid. Hun kunde ikke blive enig med sig selv, om hun skulde skabe sig en Verdensberømmelse ved sin Musik, hvad mange så stærkt rådede hende til, eller om hun skulde gøre Brug af den Studentereksamen, hun Året forud havde taget med Udmærkelse, og f. Eks. blive Læge eller måske Magister i et eller andet Kineseri. Spørgsmålet forundrede ham også af den Grund, at hendes Moder var meget velhavende. Men noget selvstændigt vilde hun være, sagde hun.

Dette sad de og spøjte med, indtil Moderen kom hen til dem og mindede hende om, at der var mange gamle Venner tilstede, som længtes efter at tale med hende om deres Rejse.

De Dage, der fulgte, stod siden for hans Erindring som henlevet i en gylden Sky. Han havde naturligvis været forelsket før, men for første Gang følte han sin Livstråd mystisk sammenflettet med et andet Menneskes. Fra Uge til Uge udskød han sin Pariserrejse for at kunne træffe sammen med hende, og så sikker var han efterhånden bleven på, at også hendes Hjerte havde overgivet sig, at han ikke vilde tro sine egne Øren den Dag på Langelinje, da hun som Svar på hans Frieri bad om Betænkningstid.

Han havde jo godt vidst, at der også var andre Mænd, hun følte Interesse for og på sin ejendommeligt dristige Måde viste Fortrolighed. Der var særlig en, som hun ofte havde talt til ham om. Det var Universitetsprofessor Ole Knudsen, hvem hun nylig havde lært at kende i Rom, og hvis åndfulde Personlighed og sørgelige Livshistorie havde gjort et dybt Indtryk på hende. Men